

„Zij heeft mij geroepen om bij haar te komen,” zei hij. „Als ik stop dan kom ik te laat. Iedere minuut telt op deze reis, Hayes.” Maar hij sloeg mij niet. Hij was niet meer zoo beslist in zijn onbarmhartig besluit. Ik pleitte tegen hem, gebruikte elk woord dat ik vinden kon, en omdat de naam van zijn vrouw hem ontroerde, noemde ik haar naam telkens weer. En de slotsom was, dat hij mij den rug toedraaide met de woorden:

„Zie-je dan niet, knaap, dat het mijn eenige kans in dit leven is? We hebben nooit twist gehad en als ze nu sterft zonder mij gezien te hebben, zonder mij vergeven te hebben, dan zal het leven wat mij nog rest een hel voor mij zijn.”

„En als ze nog leeft, als je komt, durf je haar dan aan te zien?” vroeg ik. „Met het bloed van al die menschen op je hoofd, zou je haar handen durven vatten?”

„Dat trof hem nog meer, het was duidelijk op zijn gezicht te lezen. En ik ging maar voort hem steeds hetzelfde voorhoudende. Doch ondertusschen raakte het wrak achter en toen ziende dat alles misschien vruchteloos zou zijn, deed ik wat de Macht mij beval te doen: ik trok mijn oliejas uit, vatte zijn handen, drukte ze op het stuurrad en liep naar de borstwering.

„Je hebt gezegd dat ik de eenige ben, die dat schip kan bedienen zooals het nu is,” schreeuwde ik hem toe. „Nou ga jij dan je eigen weg naar den duivel, ik ga alleen naar hen.” En ik was op het punt om over boord te springen, zoo onzinnig als het wezen moog, als hij mij niet had beetgepakt en teruggetrokken. Dit enkele oogenblik dat hij de roepen losliet, haalden de zeilen van de *I/svogel* krakende uit dat het me verwonderde dat we niet oploefden en omsloegen op dat oogenblik. Doch mijn tragisch voornemen had de zaak beslist.

„We zullen 't probeeren,” riep Davey op een toon, waaruit zijn gefolterd gemoed bleek, „maar als we te laat komen, dan is 't jouw schuld, en bij God! ik zal je leven nemen voor het hare.” Hij meende 't, werkelijk, elk woord er van; maar het was mij onverschillig. Ik had overwonnen.

„We verloren geen tijd, toen eenmaal besloten was het onmogelijke te doen. We minderden onze vaart, herstelden de ergste averij, draaiden om en kwamen langzaam te leiwaards naar het wrak. 't Was geen gemakkelijk werkje en alles behalve plezierig, maar Davey was een zeiler in hart en nieren, en hij had mij nog dien dag een bewijs van koel, en stoutmoedig zeemanschap gegeven, dat ik niet gauw vergeten zou.

„De lieden aan boord van het wrak begrepen onze bedoeling en spanden zich in, arme schepsels, hoewel ze half bevroren waren.

„Eindelijk na gevaarlijke manoeuvres, die mij soms den adem benamen, kwamen we op een bereikbaren afstand van het wrak en Davey beval de sloepen neer te laten. Nou, jullie kent deze sloepen, lompe, kleine dingen zijn 't, maar zinken doen ze niet gauw. En je kent het soort volk waarmee de schoeners worden bemand, en de onze, Davey's mannen door hem getraind, waren de besten van de besten. Maar geen van deze mannen durfde het gevaar te trotseeren. Ze aarzelden en hielden zich achteraf, en nu sprong Davey zelf in de eerste te water gelaten sloep.

„Moet ik nu al het werk doen, jullie lafaards?” vroeg hij hen. Dat moedigde mij aan en ik sprong hem na. We voeren door de kokende golven waar de dood ons van alle kanten aangrijsde. Een reddingsboot is een linieschip in vergelijking met onze sloepen; we waren een strootje in de onmetelijke watervlakte. Maar Davey hield zich kranig en ik wilde in krachtsinspanning en toewijding niet achterstaan. En zoo, na onmenselijke inspanning kwamen we aan het wrak. Een van de halfbevroren schipbreukelingen wierp ons een touw toe. We namen vier mannen op, meer durfden we niet te bergen in onze sloep en brachten hen naar de *I/svogel*. Toen voeren we weer terug en nog slechts drie waren er over. Zeven overlevenden van de achttien mannen waaruit de equipage bestond. Elf waren er dood. Niet één, Goddank, als een gevolg van onze aarzeling.

„Het ging nu alles haastig te werk; geen woord werd er gesproken. We handelen als bij instinct, en brachten onze droevige lading in veiligheid. Toen de laatste man uit de boot geheschen was, kwam Davey aan boord en bulderde ons toe de sloep op te hijschen en alle zeilen weer bij te zetten. We verloren geen minuut, we hadden onzen zin, en voort ging het weer. De aangebrachte schade werd zoo goed mogelijk hersteld en voor de avond viel, vlogen we weer heen met dezelfde dolle vaart.

„Davey liet de verzorging van de schipbreukelingen aan den kok over. Deze had ze in verwarmde lakens gedraaid en een heet vocht van zijn eigen vinding laten drinken, maar toen de duisternis aanbrak (ze komt vroeg op die breedte in dezen tijd van het jaar) ging de schipper naar beneden om naar de geredden te kijken. Hij bleef een langen tijd weg, doch toen hij terugkwam op het dek, hoorde ik hem een zucht slaken, terwijl hij naast mij stond. Toen greep hij eensklaps mijn hand, die op een spaak van het

stuurrad rustte en hij kneep erin, alsof hij ze tijn wilde drukken

„Wat er ook met mijn vrouw gebeurd,” zei hij, „Ik zal nimmer vergeten wat jij voor me gedaan hebt, Hayes! Mijn zoon was aan boord van dat wrak, en we reddden hem. Hij is beneden.”

„Het was de waarheid: de zoon dien hij meende twee jaar geleden verloren te hebben, was nog in leven. Ze hadden de overblijfselen van de sloep gevonden toen de mist was opgetrokken, maar van hem zelf geen spoor. Hij was evenwel opgepikt door een zeilschip, dat zijn kreten gehoord had. Hij wist echter niet meer wie hij was of hoe hij daar kwam, want hij had van het stoomschip dat hem overvaren had een slag op het hoofd ontvangen, waardoor zijn herinneringsvermogen hem totaal verlaten had.

„Hij was aan een onbekende havenplaats aan wal gezet en scheen op de wereld rondgezwakt te hebben, overal werk zoekende, totdat hij eindelijk aan boord kwam van de *Santa Catharina* op welk vaartuig hij schipbreuk leed. Het lijden aan boord van het wrak had hem zijn geheugen weergegeven. En toen hij eindelijk van zijn ontberingen een weinig bekomen was, herkende hij op eens zijn vader.

„En dat is nou de heele geschiedenis,” en Hayes maakte aanstalten om heen te gaan. De *Glimworm* zou met den vloed vertrekken. Doch we stonden allen op en hielden hem tegen.

„Hoe ging het met Davey's vrouw?” vroeg ik. „Wil je heengaan en ons in het onzekere laten?” Zijn oogen fonkelden.

„O, ze werd beter. We kwamen tijdig genoeg aan. De dokter zei: ze werd minder, doch de komst van haar man zou haar wel wat opknappen. Davey zond zijn zoon om den vrede tusschen hen te herstellen. De oude vrouw zag zijn armoedige kleeding; 't waren letterlijk lompen die hij droeg.

„'t Zal tijd worden dat ik opsta en wat nieuw ondergoed voor je ga naaien, William,” zei ze, toen de eerste verrassing voorbij was. En binnen een week was ze op. Ik geloof niet dat Davey ooit weer twistte met zijn vrouw.

„En hoe ging het met de hypotheek?” vroeg een ander van het gezelschap. „Je verstaat niet de kunst om er een goed einde aan te maken, Hayes.”

„O, hij? Sterndale stierf gedurende onze reis en zijn erfgename was moeder Davey: hij had haar altijd liefgehad — da's al!”

Modepraatje.

Als gewoonlijk loopen de meest tegenstrijdige berichten over wat er door de dames „gedragen” zal worden in den herfst en den winter.

De eene groote kleermakers-firma voorspelt, dat zij er zullen uitzien als een vormlooze bundel loshangende lappen. De andere, dat de natuurlijke lijnen van het lichaam zullen gevolgd worden, scherper dan te voren.

De waarheid schijnt, naar het model dat wij hiernevens afbeelden, ongeveer in het midden te liggen, althans voor die vrouwen — en zij zijn van alle landen en steden — voor wie gematigdheid, ook in de kleeding, de toetsteen van het „goed gekleed” gaan. Oorspronkelijkheid is heel best, mits de goede smaak niet uit het oog verloren

Nieuwe Wintermode.

Avondjapon van gestikt satijn; keurslijf van geborduurde tulle; slinger van rozen.
(Model van het huis Buzenet.)

(Foto Faibot.)

worde en mits de zedigheid niet plaats make voor onbescheidenheid.

Eén ding staat evenwel vast, nu de triestig-grauwe en regenachtige-kille zomer de lichte kleuren tot een minimum terugwees, zal men in den herfst, die zich goed laat aanzien, de schade inhalen. Lichte, maar bovenal helle en felle kleuren zijn troef. Léon Bakst, de artist, die de modekleuren uitdenkt, heeft de meest verbluffende combinaties aangedurfd: steenrood, grasgroen, purper. Maar voornamelijk voor avond-toiletten en voor hoedenmode. De tailor-modes en straat-japonnen hebben donkerder, in elk geval minder felle tinten.

Voor de schoentjes zendt Parijs ook weer nieuwigheden, één soort van rood leder, met gaatjes bewerkt, een soort muiltje, zonder strikken; het andere van wit peau de suède, met strikken over den voet vastgebonden en met figuren in donker leder gesierd.